

ВИЊАК ПАУЗА У „БУЈНОЈ ЗОРИ“

(Одломак из рукописа романа *И ноћ се увуче у њејово срце*)

Граб је једва дочекао да напусти стан ужарене тропске врелине и упути се у Редакцију. Пре него што је претрчао булевар, чезнутљиво је бацио поглед ка климатизованом ентеријеру кафића „Уздравље“ кроз чија су га огромна стакла посматрале буљаве рибље очи полупијаних овисника и невољних мамурника заосталих на сувом, а заправо сталних гостију смрзнутих ушеса и носингера, са криглама леденог пива у жуљеви-тим шакама нерадника, које су, истовремено, биле положене на тастатуре лаптопова удобно смештених у већ стандардно обележеној вајрлес зони, а тада се већ нашао на руинираном степеништу пропале, дефинитивно виртуелне фирме која је опстојавала само зато што још увек нико није био свестан да се пропаст давно догодила, и у којој је Граб већ деценијама, некад са резигнацијом а некад са еуфоријом, искијавао отужни новинарски век.

Тја, требало је склепати...

- Друштво? За сутра, две странице, можеш ли? – Упитао је Главни.
- Увек – спремно је одговорио.
- Имаш данас премијера, отвара чесму посвећену годишњици изласка народа на улице у већ некој од наших револуција.
- Стави то на политику.
- Не могу, затрпан сам, имам скупштину.
- Како то отвара чесму, ту му сигурно не треба она лопата што је стално вуче за собом и слика се с њом када започиње градњу наводних фабрика, друмова, дечјих домова, болница, народних кухиња...
- Јебига, ваљда ће да окрене славину и пусти воду, шта га знам.
- Боље да ми за њим пустимо воду!

Макина је шљакала ОК. Требало му је 10-15 минута да разгледа вести са агенција и поскида двадесетак, од којих ће можда да искористи једну, можда две, тако су биле тричаве, могле су да уђу у новине, злу не требало, али и нису биле о глави, како је то већ бивало у постпропасти у којој се затекао: градоначелник обишао новоотворену сигурну кућу, можеш мислити. Или, колико је било добровољних давалаца крви протекле недеље, где ли већ, у некој месној заједници, канда, баш страшно узбудљиво... Проверио је има ли нешто новије на пар бољих онлајн страница. Прочитао и опремио два ауторска текста. Један се, о судбини горка, тицао квалитета мајчинског млека и корисности што дужег дојења детета, у другом је ситноградски просветни синдикалац разглабао морају ли родитељи школама да исплаћују „ђачки динар“ или не, спектакуларно! Појео је пола визићке лиснате кифле коју је вукао још одјутрос, купљену за

сваки случај, при испијању првог јутарњег вињака, и замислио како би било пријатније да је појео бар једну свежу, џиновску погачицу с чварцима из пекаре „Зајам“, а затим је устао готово енергично од стола да протегли ноге, а оне су га, захвалне, одмах одвеле из Редакције право до „Бујне Зоре“ на вињак паузу.

Што да не, помислио је, има спреман костур: од јуче је преостала и колумна, подужа, о листама чекања и корупцији у здравственим установама, с основном тезом да оно што ми, јадни овоземаљски болесници живота зовемо „мито“, лекари истовремено, с убеђењем, именују као „поклон“. Још боље, сматрају то заслуженим „даром“. О томе би се, уосталом, могло сваки дан писати, поготово на начин на који је то радио колико он, толико и агенције и сви остали новинари: нигде имена, нигде баш ништа конкретно, а уговорио је и чланак о старачким домовима, их...

Запалио је цигарету, истресао вињак, одмах наручио још један и препустио се пријатним мислима, али не о народним кухињама у којима тако дарезљиво црвљивим пасуљем без меса хране сиротињу, него о парку Добре наде. Биле су то добре, позитивне мисли.

Када је Граб попио трећи вињак, свет је био много лепши, у оној мери у којој црно-бели свет може уопште бити леп, јер је Граб, просветљен малиганима који су весело трчкарали његовом замореном крвљу, открио још по неку ненадану нијансу сиве коју је истог тренутка прогласио за краљицу дуге, али је истовремено спознао да му се више и не враћа у редакцију. Па тамо је, дођавола, било и превише узнемирујућих дневних чуда и наводних правила која су од реалности чинила необичну мешавину гротескних и зачуђујућих чињеница наводног живота. Хеј, пази шта радиш, мораш да водиш бригу, да будеш политички, хумано, друштвено и емотивно (бла, бла) коректан иначе, очас посла, залепе ти етикету да си расиста, сексиста, мизантроп, асоцијалан, вулгаран, политички некоректан – правила, правила:

- Дуван убија;
- алкохол убија;
- не дирај цигане (упс, Роме);
- не псуј ником српску, а нарочито не мађарску мајку;
- не дирај владајућу партију;
- ма, буди опрезан и са опозицијом;
- буди еколошки свестан (чувај шуме Амазона!);
- обавезно: расно и полно исправан;
- обавезно: политички коректан;
- поштуј геј популацију;
- има да волиш лезбејке;
- наравно и педере;
- ЛГБТ, а не педери;
- црнци су афроамериканци;
- а често и латиноамериканци;
- пацификуј истину;
- умекшај стварност;
- не таласај!

Овај је свет заправо био крајње необичан, чудан и померен. Овде се дешавало да градоначелници обесе прву новогодишњу бебу, а била је и сасвим рутинска ствар да жена прву бабу роди тек после четрдесете. Граб је негде прочитао теорију извесног Филозофа који је тврдио да је Шекспир хтео да напише „нешто је труло у држави Србији”, али је, схватајући колико је то ординарна истина, опште место, баналност без шансе да се претвори у вечну метафору каквим је одувек стремио, то овештало „српско” заменио (не)познатом Данском. Опасно лупетање, канда, јер је творац теорије претучен на смрт, па су у новинама осванули атрактивни наслови типа – Човек који је без по муке убио Филозофа...

А тек агенције у Парку! Потпуно су поблесавиле, а његов десктоп више није могао да прими све вести које су се убрзано смењивале...

Пронађен живи фосил побегуље: У мрачним висинама лебдеће пећине 17 парковских научника пронашли су нову врсту побегуље веома налик побегуљама које су летеле пре око 200.000.000.000 нечега. Истраживачи су крајње необичну побегуљу која представља „хладнокрвни фосил” пронашли недавно на висини од 13 километара, тик поред цепелина западногалопагашке државе мистериозног имена које се не може изговорити.

Мала смеђа побегуља има тек незнатан број (2) заједничких особина са данашњим побегуљама којих има 819 врста, сврстаних у 19 породица, и то складних, без развода. Она је, међутим, веома слична примитивним побегуљама раног мезозоика, доба када диносауруси нису владали Парком. Фосилне побегуље имају диспропорционално велику главу, кратко, збијено тело и 357 кружних отвора на крилима. До овог открића дошао је прошлог марта тим од 17 чланова који је предводио један изразито радиоактивни парковски научник. Користећи мреже и батеријске лампе, биолози звани „парковски лајтмастери” су успели да ухвате осам јединки дугих од 6 до 9 метара на којима су спровели 111 тестова како би утврдили њихово место у генетској историји хумане парковске јегуље.

Израз „живи фосил” 1. је употребио Парлс Парвин у својој књизи *Без њорекла врста* да би описао животиње које су преживеле милионе година, опстајући на просторима у којима су животни услови тако стабилни да и нису биле приморане на еволуцију.

У Парку постоји 8,7 милиона врста биљака, животиња, лутака и лопти: У Парку постоји 8,7 милиона различитих врста биљака, животиња, лутака и лопти, али је само мали део њих (857.000) заиста откривен и каталогизован, наводи се у извештају објављеном у смешном листу „Глуб парк-биологија”. У извештају народног тима научника и играча пола и голфа, наводи се да је реч о скоро прецизном пребројавању и да будуће процене да у Парку живи између 3 и 100 милиона врста неће бити валидне. Око 5-6 врста откривено је и класификовано од када је парковски научник Парл Пине средином незнатног века осмислио систем парктасономије који се и данас не користи. Научници процењују, на основу математичке анализе непознатих врста, да на свету постоји 8.700.000 врста биљака, животиња, лутака и лопти.

- Питање колико врста постоји интригирало је вековима како научнике тако и играче пола и голфа и одговор је нарочито важан сада када људске активности и утицаји доприносе истребљењу – рекао је вођа тима, иначе победник годишњег првенства Паваја у пецању мртве рибе. – Многе врсте су настале пре него што смо и сазнали за њихову егзистенцију, њихову јединствену функцију у екосистемима и њихов евентуалан допринос паркованству. – Парковљани се нису обавезали да сачувају врсте од истребљења, али све до сада нисмо знали колико их заправо нема – рекао је један од аутора који ради на панадском градилишту „Узмипаостави“.

На шареној листи коју је објавила Ненародна унија за конзерве и природу налази се 59.508 врста.

Чајанка код помбудсмана: Један Парковљанин, због тога што не жели да узме личну карту или неки други документ, одлучио је да започне протест седењем у канцеларији Заштитника Парковљана. Он објашњава да је проблем настао после развода, када га је бивша супруга одјавила не само са дотадашњег места пребивалишта, него и као становника Парка.

- Од тада живим код пријатеља и немам стално место боравка. Немам могућности да изнајмим стан и платим, па не желим да добијем ни личну карту. Без ње, хвала богу, не могу ни да се запослим – објашњава овај Парковљанин без идентитета. Он тврди да, захваљујући томе што нема личну карту, није доживљавао бројне непријатности од стране полиције. – Ја сам човек који не постоји, а живи међу вама.

Истичући да у потпуности разуме Парковљанина који се одлучио на протест, помбудсман је изјавио да му је недавно издат документ који привремено замењује личну карту, али да он то, као разуман Парковљанин, није желео да преузме.

- Парковљани који немају стан, кућу или средства да изнајме простор за живот, могу увек, нарочито ноћу, ако су баш толико луди, да остваре основно право, а то је право на лични документ – прецизирао је помбудсман. Он је навео да ово није једини случај у Парку и да постоји врло бројна и сретна популација Парковљана без докумената и да их је навише у легалним насељима.

Као и сви Парковљани који се нађу у протесту у канцеларији помбудсмана, и овај сретник је послужен чајем који непрекидно испија, испија... (Није познато коју врсту кексића, уз чај, нуди помбудсман.)

Уљем намазано степениште: Због тога што су се деца окупљала испред зграде у Тракторској улици код броја 81, а неки кажу да је можда у питању број 85, седамнаест познатих особа је намазало 86 степеница и симс зграде половним тракторским уљем, како би деци која се ту окупљају у вечерњим часовима начинили клизалиште. Преко пута зграде раније се налазио парк са љуљашкама и клацкалицама, али су станари демонтирали клацкалице, парк претворили у урнебесни и поставили монтажне лансирне рампе на којима, захваљујући добром квалитету уља које поседује захвалну особину да се шири без краја и конца, деца мало-мало бивају хитнута пут парковског Месеца. (А познато је: најбоље журке, чак и без жмурке, одвијају се на месечини.)

Блискост са шефом и политичка активност битни за напредак: Сексуална интимност са шефом, шарени шорц и папагајски нос кључни су за напредак у свакој фирми у Парку. Али, кажу анкетирани службеници, коме је уопште битно напредовање?

Анкета је показала да је послодавац тај који одлучује које ће семинаре и курсеве радник похађати: омиљени су „Како стећи папагајски нос“ и „На који начин облачити шарени шорц и у којим приликама“.

Независно од типа предузећа у коме су запослени, свих 1.530 учесника истраживања су као кључни фактор изразитог задовољства навели нерад и лоше међуљудске односе у фирми који су нужни за креативност.

Паркски пингвин креће пут Антарктика: Паркски пингвин, познат широм Парка под именом Срећно стопало, укрцан је на брод у луци Парка и спреман је за пут ка хладнијим водама близу Галапагоса. Пингвин је транспортован из свог стана на брод „Бигл“. Он је здрав, весео, интелектуално и даље изразито у форми, али је капетану брода изјавио да није баш одушевљен кабином: окно кајите, наиме, шкрипи када се отвара, а бродски стјуарт није довољно љубазан када му доноси доручак.

Брод „Бигл“ ће ускоро напустити главну парковску луку и Срећно стопало ће, кад-тад, завршити у водама које окружују Галапагос.

Природа ове године без милости према Парку: Природа ове године заиста није имала милости према Парку. Врелине преко 40 степени и суша. Низ торнада који су сравнили градове и оставили стотине Парковљана без тавана над главом. Поплаве. Међаве. А сада су још и поточићи надошли од падавина које је донео ураган, као неуобичајена појава за североисток Парка.

А за случај да оно што се сручи с неба није довољно да демонстрира екстремне природе, ту су били земљотреси. Погодили су подручје која се иначе не сматра трусним, Галапагос и сет његових острваца. Поред тога, оборени су неславни рекорди у површинама захваћеним шумским пожарима који су, посебно, погодили Капитол сити.

Укупни губитак проузрокован временским непогодама достигао је 35.000.000.000 снених лутака, а да и не рачунамо поветарац Ајрин, који је недавно замрсио фризуру готово свим Парковљанима. Више од 700-753! – мачака је испустило већ ухваћене мишеве из својих слатких чељусти, изгубивши животе у природним катастрофама, највише у налетима разнобојних лахора овог пролећа.

Стручњаци кажу да је то ипак био стицај више срећних околности. Али неки кажу да ту има и нешто више, пошто глобално смрзавање повећава вероватноћу да се склопи више, неки кажу мање, неповољних исхода. Када се ради о временским недаћама, достигнуто је 10 хиљада дневних рекорда, а постављено скоро 11.000 нових, већином без икакве везе са спомињаним температурама, кишама и ветрићима.

Почастила колеге колачима са марихуаном: Једна Парковљанка је грешком своје колеге с посла частила чоколадним колачима са марихуаном. Према писању штампе, полиција парковског града Викторија позвана је да истражи случај могућег тровања, након што је троје запослених пребачено у болницу са идентичним симпто-

мима малаксалости и дезоријентације. Полицију је траг врло брзо довео до колача за које је жена тврдила да их је просто нашла у свом замрзивачу. Касније је утврђено да је колаче још годину дана раније испекао њен син који је на њих потпуно заборавио.

Против маме није подигнута никаква оптужница, али ће зато њен несташни син, по свему судећи, бити осуђен на 300 сати друштвено корисне забаве.

Сваки 25 менаџер психопата: Недавно истраживање открива да је понашање једног не малог броја шефова фирми идентично понашању психопата. Како пише парковска штампа, двојица психолога су, посматрајући понашање менаџера пет предузећа, дошли до узнемиравајућег закључка да је сваки 25 шеф нека врста психопате. На тесту ти менаџери давали су исте одговоре као и особе са трајним поремећајем личности. Према мишљењу истраживача, психопате су добри шефови јер одлично утичу на запослене.

- То су добри менаџери, изузетно вешти у откривању својих слабости – наводи се у студији.

Засађена стабла пријатељства: Министар спољних послова Парка и шеф дипломатије Галапагоса посадили су у Врту пријатељства по једно стабло платана, као симболично обележавање 50 година од прве конференције Покрета сврстаних, када су у том парку засађене саднице.

Галапагос председава Покретом сврстаних, а галапагоски дипломата је, после сађења стабла, рекао да је за њега велика част и привилегија што је у Парку и што хода по тлу којим су пре 50 година ишли његови идоли.

- За мене је то свето место, донедавно нисам могао ни да замислим да ћу и ја овуда корачати – рекао је он и истовремено изразио наду да ће Покрет сврстаних успети да оствари макар један мали део онога шта су пре 50 година урадили они који су формирали „један од најузорнијих покрета у том веку“.

Шеф парковске дипломатије је истакао да је Парк пре 50 година био на челу прогресивног дела човечанства и да је велика ствар што је Парк данас домаћин великог скупа, на коме учествују делегације две трећине држава света.

- Велика нам је част да будемо домаћини свима, то су земље са којима имамо изузетно добре и блиске односе. Те земље су пријатељи, показале су се као пријатељи и са њима ћемо наставити да градимо најчвршће могуће везе, пријатељске – поручио је он пријатељски.

Пад комунизма променио птичији свет: Пад Парковског зида и слом несигурних режима у централном и источном Парку није погодовао само развоју паркократије, већ и птичијег света. До овог закључка су после дугогодишњих истраживања дошли парковски научници. Студија, чије резултате преносе медији, показују да су се после пада Зида и слома паркократских система, због брзих и темељних еколошких промена надпропорционално по Парку размножиле поједине врсте птица.

Закључак студије јесте да су се посебно брзо у подручјима иза некадашње „гумене завесе“ прошириле птице које слове за „интелигентније“, као што су свраке, сенице

и креје. Птице са већим мозгом су искористиле шансу коју су добиле падом комунизма и населиле се, како се наводи у студији, у градским центрима. Истовремено су измењене и периферије градова у којима су масовно почеле да се граде приватне куће.

Паметније птице су се успешно прилагодиле овим променама, док је пад парко-кратије учинио да страдају оне глупље, као што су грмуше, којима је шкодило посебно драстично ширење градских периферних подручја и масовна изградња и чији је број смањен. Научници су додали и да нису ипак само политички преврати изазвали промене у птичијем свету, већ и интензивирање пољопривредне производње и промена климе.

Крокодил отео косачицу: Парковљанин свима знан по непознатом уметничком имену, напао је крокодила Елвиса и отео му косачицу, коју је потом одвукао у базен. Надлежни су изјавили да је слабо именовани Парковљанин кренуо ка крокодилу који се налазио у том простору и отео му косачицу. Косачица за кошење траве извађена је после неколико сати, пошто су присутни грађани овог разгневног Парковљанина намамили на другу страну. Овај је Парковљанин ухваћен у Дарвину, на северу земље, где је нападао рибарске чамце, а затим је пребачен на једну фарму парковљанских уметника одакле је избачен јер је убио две своје партнерке. Крокодил Елвис је показао добру вољу и одлучио да не тужи дотичног, поготово што му је косачица, на крају крајева, ипак враћена.